

Aflevering: JAR 2003/9
Vindplaats: JAR 2003/152
Instantie: Kantonrechter Helmond (Voorzieningenrechter)
Datum: 2 juni 2003

Rolnr: 295795, 980/03
College: Mr. Van Otterdijk

Partijen: Christianus Hubertus Maria Josephs te Mierlo
eiser,
gemachtigde: mr. M.C.J. **Swart**, > advocaat te Eindhoven
tegen
de besloten vennootschap De Beemd Helmond BV te Helmond
gedaagde,
gemachtigde: mr. J.M.L.M van Buren, arbeidsrechterlijk adviseur te Schijndel

Onderwerp: Eenzijdige intrekking onkostenvergoeding en pensioenpremie niet toelaatbaar

Artikelen: BW Boek 7, art. [611](#), [613](#)

Samenvatting

De werknemer is op 1 februari 1988 bij de werkgever in dienst getreden. Onderdeel van de arbeidsovereenkomst is dat de werkgever maandelijks pensioenpremie en een onkostenvergoeding betaalt. Op 16 oktober 2002 heeft de werkgever laten weten dat hij niet langer de onkostenvergoeding betaalt en dat de pensioenpremie in het vervolg voor rekening van de werknemer komt. De reden hiervoor is, aldus de werkgever, geleden bedrijfseconomische verliezen en de daaruit voortvloeiende noodzaak tot het nemen van bezuinigingsmaatregelen. De werknemer verzet zich tegen de eenzijdige wijziging en vordert doorbetaling van zijn onkostenvergoeding en pensioenpremie.

De kantonrechter is van oordeel dat, hoewel de onwil van de werknemer om bij te dragen in het herstel van de onderneming niet tot harmonisatie van de arbeidsverhouding zal leiden, de werknemer het gelijk aan zijn zijde heeft. De onkostenvergoeding betreft, naar de werknemer heeft aangevoerd, verkapt loon dat hij in de huidige vorm al vijf jaren ontvangt. Het belang dat de werknemer heeft bij de overeengekomen betaling van de pensioenpremie is evident. In beide gevallen geldt dat het gegeven dat de werkgever de betreffende bedragen niet meer wenst te betalen tot inkomensverlies bij de werknemer leidt. Partijen hebben overleg gevoerd, doch zonder resultaat. Dat betekent dat het belang van de werkgever dient te wijken voor dat van de werknemer. De werkgever mag niet eenzijdig de arbeidsvoorwaarden wijzigen, althans niet op de wijze waarop dat in casu is geschied. Wellicht zijn er feiten of omstandigheden die, mits deze worden bewezen, de conclusie rechtvaardigen dat op grond van gewijzigde omstandigheden gezegd kan worden dat de werknemer de wijzigingsvoorstellen in alle redelijkheid niet mag afwijzen, maar dat dient in een bodemprocedure bezien te worden. De kantonrechter wijst de vordering van de werknemer tot betaling van genoemde bedragen niet toe tot het einde van de dienstbetrekking. Tot dergelijke veroordelingen kan in het kader van een kort geding niet worden overgegaan, zeker niet indien niet vaststaat wanneer dat einde er zal zijn. De meest gerede partij zal zijn heil in een bodemprocedure dienen te zoeken.

Uitspraak

Christianus Hubertus Maria Josephs te Mierlo,
eiser,
gemachtigde: mr. M.C.J. <**Swart**, advocaat te Eindhoven,
tegen
de besloten vennootschap *De Beemd Helmond BV* te Helmond,
gedaagde,
gemachtigde: mr. J.M.L.M. van Buren, arbeidsrechtelijk adviseur te Schijndel.

De procedure

(...)

Het geschil

Eiser doet zijn vordering steunen op het volgende.

Hij is op 1 februari 1988 bij de rechtsvoorgangster van gedaagde in dienst getreden. Onderdeel van de arbeidsovereenkomst is dat gedaagde maandelijks pensioenpremie en een onkostenvergoeding betaalt. Op 16 oktober 2002 heeft gedaagde laten weten dat zij niet langer de onkostenvergoeding betaalt en dat de pensioenpremie in het vervolg voor rekening van eiser komt. Ondanks correspondentie en besprekingen heeft gedaagde haar standpunt niet gewijzigd. Gedaagde rechtvaardigt haar handelwijze door te wijzen op forse bedrijfseconomische verliezen. Die heeft gedaagde echter niet aangetoond. Eiser is van oordeel dat gedaagde niet eenzijdig de arbeidsvoorwaarden kan wijzigen.

Gedaagde voert het volgende verweer.

Om de onderneming te kunnen laten voortbestaan waren ingrijpende bezuinigingsmaatregelen nodig. In dat kader is overgegaan tot harmonisering van de arbeidsvoorwaarden. De onkostenvergoeding kwam te vervallen, niet alleen bij eiser, maar ook bij anderen. In plaats daarvan kan eiser de werkelijke onkosten declareren. De pensioenpremie is betaald.

De beoordeling

Hoewel, uitgaande van de juistheid van de beweringen van gedaagde dat haar financiële positie ingrijpen in de arbeidsvoorwaarden rechtvaardigt, de onwil van eiser om enigermate bij te dragen in het herstel van gedaagde, eufemistisch uitgedrukt, niet tot harmonisatie van de arbeidsverhoudingen zal leiden (ook niet met zijn collega's die, naar de kantonrechter begrijpt, wel tot inleveren bereid waren), is de kantonrechter van oordeel dat eiser het gelijk aan zijn zijde heeft.

De onkostenvergoeding betreft, naar eiser heeft aangevoerd, verkapt loon dat hij in de huidige vorm al gedurende vijf jaren ontvangt. Het belang dat eiser heeft bij de overeengekomen betaling van de pensioenpremie is evident. In beide gevallen geldt dat het gegeven dat gedaagde de betreffende bedragen niet meer wenst te betalen tot inkomensverlies bij eiser leidt.

Partijen hebben overleg gevoerd en dat overleg heeft niet tot enig resultaat geleid. Welnu, als dat overleg dan niet een voor beide partijen bevredigend resultaat heeft, dan dient het belang van gedaagde te wijken. Zij mag immers niet eenzijdig de arbeidsvoorwaarden wijzigen, althans niet op de wijze waarop dat in casu is geschied. Wellicht zijn er feiten of omstandigheden die, mits op verificatoire wijze gepresenteerd, de conclusie rechtvaardigen dat - nu kennelijk een eenzijdig wijzigingsbeding ontbreekt - op grond van gewijzigde omstandigheden toch gezegd kan worden dat eiser de wijzigingsvoorstellen in alle redelijkheid niet mag afwijzen, maar dat dient in een bodemprocedure bezien te worden.

Hoewel de spoedeisendheid van de vordering tot betaling van de reeds verschuldigde bedragen kwestieus is, zal de kantonrechter, omdat gedaagde daar geen punt van heeft gemaakt, de vordering tot betaling van de achterstallige onkostenvergoeding toewijzen, evenals de vordering tot betaling van de pensioenpremie, dit laatste hoewel gedaagde heeft aangegeven dat zij die al betaald heeft. Zij heeft daar echter geen bewijs van bijgebracht. Mocht gedaagde toch betaald hebben, dan zal eiser daar bij de eventuele incasso van zijn vordering rekening mee hebben te houden. De dwangsom wordt gemaximeerd tot EURO 1.000,=.

Anders is het evenwel met de veroordeling tot betaling van bedoelde bedragen tot het einde van de dienstbetrekking. Tot dergelijke veroordelingen kan in het kader van een kort geding niet worden overgegaan, zeker niet indien niet vast staat wanneer dat einde er zal zijn. De meest gerede partij zal zijn/haar heil in een bodemprocedure dienen te zoeken.

In de omstandigheden van deze zaak ziet de kantonrechter aanleiding om niet de gevorderde wettelijke verhoging toe te kennen. Wel is toewijsbaar de wettelijke rente over de niet betaalde onkostenvergoeding, maar niet over de pensioenbijdrage, die, zoals door eiser gevorderd, betaald dient te worden aan de pensioenverzekeraar van eiser en niet valt in te zien dat voor een juiste pensioenpremieafdracht wettelijke rente verschuldigd is.

Wel zijn toewijsbaar de incassokosten. In voldoende mate is gebleken dat getracht is om buiten rechte tot incasso van de vordering te komen. Die kosten worden gematigd tot het overeenkomstig Voorwerk II te becijferen bedrag van EURO 323,68 (inclusief BTW). Niet toewijsbaar is de wettelijke rente over het bedrag terzake incassokosten, nu niet gesteld noch gebleken is dat deze kosten daadwerkelijk door eiser zijn betaald.

Omdat partijen over en weer op enige punten in het ongelijk zijn gesteld, worden de proceskosten gecompenseerd.

De beslissing

De kantonrechter:

veroordeelt gedaagde om aan eiser te voldoen de vaste onkostenvergoeding over de periode van oktober 2002 tot en met april 2003 ad in totaal EURO 340,55 vermeerderd met de wettelijke rente vanaf 7 mei 2003 tot de dag der voldoening

veroordeelt gedaagde om over de periode van november 2002 tot en met april 2003 te betalen een bedrag van EURO 1.141,68 netto, door overmaking van dat bedrag aan de bij gedaagde bekende pensioenverzekeraar van eiser binnen één maand na betekening van dit vonnis, zulks op straffe van

verbeurte van een dwangsom van EURO 100,= voor iedere dag dat gedaagde hiermee in gebreke blijft met een maximum van EURO 1.000,=.

veroordeelt gedaagde voorts om aan eiser te betalen een bedrag van EURO 323,68 terzake buitengerechtigke kosten.

verklaart dit vonnis tot zover uitvoerbaar bij voorraad.

compenseert de proceskosten, zodanig dat iedere partij de eigen kosten draagt.

wijst af het meer of anders gevorderde.